

6357 Eneste Beh. af Forsl. t. Finantsloov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 6358

at Anmærningen angaaende Rødby Fjord skal udgaa. Vi have ment, at selv om vi ialtsald, som tidligere have stemt for, at denne Anmærkning skulde optages paa Finantsloven, ikke ville anerkjende, at den ikke berettiget kunde staa der, saa kunne vi dog ikke se bort fra de ikke ubetydelige praktiske Ulemper, der ville være forbundne med at fastholde denne Anmærkning. Rødby Fjord er nu afdæmmet fra Havet; hvis denne Bestemmelse fastholdes, saa vil det være umuligt for Indenrigsministeriet at give Koncessjon paa Sagens fuldstændige Gjennemførelse, nemlig paa det afdæmmede Areal's Udtørring. Da det er os bekendt, at man ovre i den Landsdel, hvor dette Areal er beliggende, puffer saa snart som muligt at komme til Ende med denne Sag, og da det ogsaa har stor økonomisk Betydning saavel for de Beboere, som grænde til denne Fjord, som — da det er et betydeligt Areal — ogsaa for hele Landet, have vi troet at burde tilraade det høie Thing at lade Anmærningen udgaa i Overensstemmelse med, hvad Landsthinget har vedtaget. — Det sidste Forslag angaar Lønningstillæget. Jeg skal ikke for Øieblikket komme tilbage til hele denne Sags tidligere Gang. Landsthinget havde paa Regjeringens Forslag vedtaget, at der skulde optages et Lønningstillæg paa Finantsloven, nemlig Sæbtillæg i Genhold til Loven af 19de Februar 1861, hvorved saagodt som alle Embedsmænd fik et Tillæg. Landsthinget betragtede altsaa dette Forslag — for at bruge et kort Udtryk — som et Lønningstillæg i strengere Forstand, og gjorde den Sætning gjældende, at skulde det gives, og skulde det gives paa Finantsloven, burde alle Embedsmænd have det; Folkethinget derimod paa sin Side stillede sig paa det Standpunkt, at her kun var Tale om et Dyrtidstillæg, og at der derfor kun burde gives Tillæg til de Embedsmænd, om hvilke det var en almindelig Erkjendelse, at de nødvendig trængte dertil. Nu har Fællesudvalgets Majoritet indstillet, at det Princip, som Folkethinget gjorde gjældende, skal følges; men paa den anden Side er man gaaet noget videre, noget højere op med Hensyn til at give Tillæg til Embedsmænd, end Folkethinget forrige Gang har gjort. Som de Herrer ville se, foreslaas der nu Dyrtidstillæg for alle Embedsmænd, der have indtil 4,000 Kroner i Gage; tidligere naaede Tillæget kun dem, der havde indtil 3,200 Kroner. Den forøgede Udgift, som dette vil foranledige for Statskassen, er anslaaet — det kan naturligvis kun være en Ekstimsation, hvilket ogsaa de Summer vare, som stode der ifor-

veien — til 50,000 Kroner for Statskassens Vedkommende og 10,000 Kroner for de særlige Fonds Vedkommende. Som jeg tillod mig at bemærke, har Folkethinget ved denne Afgjørelse havdet det principielle Standpunkt, hvorpaa det stillede sig. Da vi bleve valgte til Fællesudvalget og gif ind i dette, maatte det være os klart, at skulde der være Mulighed for en Overenskomst mellem Thingene, saa maatte der tages et væsentligt Hensyn til, at Folkethinget allerede ved Sagens eneste Behandling paa et stort og efter min Mening det vigtigste Punkt havde givet efter iforveien. Folkethinget maatte derfor med Nette kunne forlange, at det ikke yderligere kom til at give efter i Principspørgsmaal. Dette tror jeg, man kan sige er lykkedes at opnaa, hvis den Indstilling vedtages, som Fællesudvalgets Majoritet anbefaler. Jeg har allerede paavist dette for Lønningstillægets Vedkommende, jeg har ganske kortelig paavist det for Universitetets Vedkommende, og hvad de andre mindre væsentlige Punkter angaar, kan jeg ogsaa fremhæve et Punkt af disse, hvor det er aldeles tydeligt, nemlig Theatret, hvor den Affattelse, som tidligere er vedtagen i dette Thing, anbefales af hele Udvalget. Fællesudvalget har altsaa foreslaaet det andet Thing at give efter, hvad Theaterbevillingen angaar, at give efter i Spørgsmaalet om Bevillingen til begavede Elever paa Folkehøiskoler, at give efter med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Udgiften til Realkolerne skulle staa paa Sorø Akademis eller det lærde Skolevæsens Budget, at finde sig i, at det principielle Standpunkt, som Folkethinget gjorde gjældende i Lønningssagen, blev anerkjendt, og at udsætte den principielle Strid, hvad Forholdet mellem Universitetet og Kommunitetet angaar, indtil en senere Tid. Landsthinget har kunnet gjøre dette, just fordi, hvad jeg allerede har bemærket, Folkethinget i et meget væsentligt Punkt, nemlig Bevillingen til Pantserflibet, havde givet efter iforveien, og derfor have Medlemmerne af Landsthinget i Fællesudvalget enstemmig kunnet indstille til Landsthinget at følge den Vej, som her anbefales.

Som ærede Medlemmer ville se af den Betænkning, som er afgiven, lod det i Begyndelsen til, da vi samlede i Fællesudvalget, at der ingen Enighed kunde tilveiebringes; hver Side stod paa sit Standpunkt, man holdt sig tilbage og vilde ikke ind paa den egentlige Realitetsforhandling. For at komme ud over dette i og for sig uheldige Standpunkt, anmodede Udvalget sin Formand om at henvende sig til Regjeringen for fra den